

Sygn. akt Do (...)

ORZECZENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. w składzie:

Przewodniczący radca prawny J.K.
Członkowie radca prawny K. G.
 radca prawny M. G.K.

Protokolant O.B.

na posiedzeniu w dniu (...) r. w Biurze Zamiejscowym Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. przy ul.(...), po rozpoznaniu sprawy z wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego I. T. z dnia (...)r., sygn. akt: RD (...) o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu N.G na podstawie art. 68¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2016r. poz. 233 t.j.), obwinionego o to, że:

porozumiewał się ze skarżącym T.N. bez udziału jego pełnomocnika w ten sposób, że w dniu 20.08.2013r. spotkał się ze skarżącym T. N.w Kancelarii mec. S.w Z., bez udziału pełnomocnika skarżącego, tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 42 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w brzmieniu nadanym uchwałą nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

na podstawie art. 64 ust. 1, art. 65 ust. 1 i art. 70³ ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r., (Dz. U. z 2014 r., poz. 637 ze zm.)

ORZEKA

I. Obwinionego radcę prawnego N. G. uznaje za winnego czynu opisanego w części wstępnej orzeczenia, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 06.07.1982 r. (t.j. Dz.U. z 2014r. poz. 637 ze zm.) w zw. z art. 42 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu nadanym uchwałą nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy **wymierza obwinionemu karę upomnienia.**

II. Przyznaje świadcowi T. N.zwrot kosztów dojazdu do sądu w dniu (...). w wysokości(...) zł.

III. Obciąża w całości obwinionego radcę prawnego N.G. kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie (...) zł i nakazuje obwinionemu zapłacić powyższą kwotę na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z.

Członek
(...)

Przewodniczący
(...)

Członek
(...)

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Z. w terminie 14 dni od daty doręczenia uzasadnienia

Sygn. akt: Do (...)

UZASADNIENIE

Pismem z dnia(...)r. skierowanym do Okręgowej Izby radców Prawnych w Z. Pan T.N o. złożył skargę na postępowanie radcy prawnego N. G. W uzasadnieniu skargi w/w wskazał, że postępowanie radcy prawnego N. G. jest sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim i zasadami etyki radcy prawnego. Następnie wskazał, że postępowanie N. G. polegało na celowym przewlekaniu postępowania przed S. R. w N. i przed S. O. w Z. oraz na kontaktowaniu się z nim z pominięciem ustanowionego przez T. N. pełnomocnika w sprawie o rozwód. W związku z powyższym T. N. wniósł o wyciągnięcie konsekwencji dyscyplinarnych wobec radcy prawnego N. G. W piśmie z dnia (...)r., stanowiącym odpowiedź na skargę, radca prawny N. G. wskazał, że nie uznaje przytoczonej przez skarżącego argumentacji ani nie poczuwa się do naruszenia którejkolwiek z zasad etyki radcy prawnego oraz złożył wyjaśnienia.

Postanowieniem z dnia (...)roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. - I. T. wszczęła dochodzenie przeciwko radcy prawnemu N. G. pod sygn. akt: RD (...). Następnie, po złożeniu przez obwinionego wyjaśnień, postanowieniem o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania z dnia (...)r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wyłączyła z akt sprawy materiały do odrębnego postępowania w części dotyczącej porozumiewania się przez radcę prawnego ze skarżącym – T. N., bez udziału jego pełnomocnika i zarejestrowała sprawę pod nowym numerem RD (...), a w pozostałym zakresie dochodzenie umorzyła. Następnie postanowieniem o przedstawieniu zarzutów z dnia (...). Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zarzuciła radcy prawnemu N. G., że porozumiewał się ze skarżącym T. N. bez udziału jego pełnomocnika w ten sposób, że w dniu (...)r. spotkał się ze skarżącym w Kancelarii mec. S. w Z., bez udziału pełnomocnika skarżącego tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 42 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Pismem z dnia (...). skarżący T. N. cofnął złożoną skargę w zakresie porozumiewania się z nim przez radcę prawnego N. G. bez udziału pełnomocnika skarżącego.

Pismem z dnia(...) roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego złożyła do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego N. G. wskazując w uzasadnieniu wniosku, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że obwiniony, wykonując zawód radcy prawnego, dopuścił się zarzucanego mu czynu. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazała we wniosku, że nie jest związana oświadczeniem pokrzywdzonego o cofnięciu skargi albowiem postępowanie dyscyplinarne prowadzone jest z urzędu oraz wniosła o ukaranie obwinionego karą nagany oraz obciążenie radcy prawnego kosztami postępowania.

Radca prawny N. G. przesłuchany na rozprawie w dniu(...) przyznał się do zarzucanego mu czynu i podtrzymał składne wcześniej wyjaśnienia. Na rozprawie w dniu (...)r. pokrzywdzony T. N. złożył wniosek o zwrot kosztów stawiennictwa w sądzie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...)r. między godziną 19.00 a 20.00 obwiniony radca prawny N. G., działając jako pełnomocnik Pani S.N., spotkał się z pokrzywdzonym T. N. w siedzibie Kancelarii prowadzonej przez Mecenasa S. w Z., bez udziału ustanowionego wcześniej przez pokrzywdzonego pełnomocnika w osobie adwokata P. H.. Obwiniony spotykając się z pokrzywdzonym wiedział o ustanowieniu przez pokrzywdzonego pełnomocnika w sprawie rozwodowej, a mimo tego podczas spotkania poruszał kwestie związane z rozwiązaniem małżeństwa Pani S.N. i pokrzywdzonego.

Dowód:

- wyjaśnienia N. G. z dnia (...)r. k. (...)
- zeznania pokrzywdzonego k.(...)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego obwiniony N. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu, a jego wina i okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego nie budzą żadnych wątpliwości.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań pokrzywdzonego, które są spójne i logiczne, a zatem nie ma podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności. Sąd dał wiarę również wyjaśnieniom obwinionego albowiem wyjaśnienia te są zgodne z zeznaniami

pokrzywdzonego, spójne i logiczne. Istotne dla kwalifikacji zachowania obwinionego, z punktu widzenia wyczerpania znamion zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego, było ustalenie czy obwiniony wiedział o ustanowieniu pełnomocnika w sprawie przez pokrzywdzonego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień samego obwinionego ustalił, że obwiniony taką wiedzę posiadał. Tym samym należało uznać, że obwiniony dopuścił się naruszenia art. 42 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, który zakazuje radcy prawnemu porozumiewania się ze stroną przeciwną z pominięciem jej pełnomocnika. Zgodnie z w/w przepisem w brzmieniu nadanym uchwałą nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego „Niedopuszczalne jest porozumiewanie się radcy prawnego ze stroną przeciwną z pominięciem jej pełnomocnika”. W/w przepis sformułowany jest jednoznacznie. Zawód radcy prawnego ma charakter zawodu zaufania publicznego. Szczegółowe regulacje dotyczące wykonywania zawodu radcy prawnego nakazują przyjęcie, że wykonywanie zawodu radcy prawnego powinno się odbywać z zachowaniem staranności wynikającej z zawodowego charakteru tej działalności. Każdy radca prawny powinien zatem znać, a przy wykonywaniu zawodu stosować się do zasad etyki zawodowej. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że obwiniony świadomie naruszył normę ujętą w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. Takie zachowanie należy zatem uznać za nieprofesjonalne i naruszające zasady wyrażone w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. W związku z powyższym Sąd uznał obwinionego za winnego tego, że porozumiewał się ze skarżącym T. N. bez udziału jego pełnomocnika w ten sposób, że w dniu (...) spotkał się z T. N. w Kancelarii mec. S. w Z. bez udziału pełnomocnika pokrzywdzonego, co stanowi przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ustawy o radcach prawnych z dnia 06.07.1982 r. (t.j. Dz.U. z 2014r. poz. 637 ze zm.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy wymierzył obwinionemu karę upomnienia.

Wymierzając obwinionemu karę dyscyplinarną Sąd baczył aby była ona adekwatna do okoliczności i wagi popełnionego czynu. Dlatego Sąd zastosował karę najłagodniejszą spośród wymienionych w art. 65 ustawy o radcach prawnych. Bez wątplenia czy zarzucany obwinionemu należy traktować jako czyn mniejszej wagi. Obwiniony wprowadził naruszył zasady etyki zawodowej naruszając zakaz kontaktowania się z przeciwnikiem procesowym z pominięciem jego pełnomocnika, ale było to naruszenie jednokrotne i nie wyrządziło pokrzywdzonemu żadnej szkody. Ponadto nie bez znaczenia jest tutaj również okoliczność swoistego pojednania się obwinionego z pokrzywdzonym, który na rozprawie wniósł o to aby obwinionego nie traktować zbyt rygorystycznie i nie karać zbyt surowo. Należy mieć na względzie, że pokrzywdzony cofnął skargę i choć ta okoliczność nie wiąże organów dyscyplinarnych to należy jednak wziąć ją pod uwagę przy wymiarze kary. Na wymiar kary miała też wpływ okoliczność uprzedniej niekaralności obwinionego. Dlatego Sąd uznał, że wymiar kary nagany, jak wносиła o to zastępca rzecznika dyscyplinarnego, byłoby zbyt surowe. Dolegliwość wymierzonej kary uzasadnia przy tym przekonanie, że spełni ona funkcję prewencyjną i represyjną.

Sąd orzekał na podstawie przepisów właściwych dla czasu popełnienia czynów przez obwinionego oraz daty wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko obwinionemu, co jest zgodne z przepisami intertemporalnymi nowelizacji ustawy z o radcach prawnych z dnia 06.07.1982 r. (t.j. Dz.U. z 2014r. poz. 637 ze zm.). Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 7 listopada 2014r. o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014, poz. 1778) do postępowań dyscyplinarnych wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy i do tego czasu niezakończonych stosuje się do ich zakończenia w danej instancji przepisy dotychczasowe. Tym samym zastosowanie w sprawie mają przepisy w brzmieniu sprzed 25 grudnia 2014r.

O przyznaniu pokrzywdzonemu zwrotu kosztów dojazdu do sądu orzeczono na podstawie art. 618a§ 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2014r. poz. 637 j.t. ze zm.). Przepis ten stanowi, że świadkowi przysługuje zwrot kosztów podróży - z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności postępowania na wezwanie sądu lub organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze - w wysokości rzeczywiście poniesionych racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Górną granicę należności, o

których mowa w § 1, stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Świadek udokumentował poniesienie kosztów dojazdu do sądu w związku z wezwaniem go na rozprawę w dniu 9 stycznia 2017r. Świadek złożył wniosek o przyznanie mu zwrotu kosztów dojazdu do sądu wskazując, że poruszał się samochodem osobowym, a nadto wskazując na odległość między miejscem zamieszkania a siedzibą sądu oraz na stawki wynikające z rozporządzenia wydanego na podstawie art. 34a ustawy z dnia 6 września 2001r. o transporcie drogowym tj. rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy, co pozwoliło sądowi na weryfikację przedmiotowego wniosku. Stawkę za kilometr w wysokości 0,8358 zł dla pojazdów o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ przyjęto do obliczenia na podstawie załączonej do wniosku kopii dowodu rejestracyjnego pojazdu wskazującej na poruszanie się przez świadka pojazdem o pojemności silnika powyżej 900 cm³. Należy zatem uznać, że powyższe koszty są zasadne i celowe, a zatem podlegają zwrotowi.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70(6) ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w brzmieniu obowiązującym na dzień wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Koszty te stanowią wszelkie wydatki poniesione w związku z postępowaniem, którymi należy obciążyć obwinionego w związku z uznaniem go za winnego zarzucanego mu czynu. W niniejszej sprawie poniesiono wydatki związane z doręczaniem korespondencji tj. (...) oraz z przyznaniem świadkowi zwrotu kosztów podróży samochodem – (...). Orzeczenie o kosztach obejmuje te wydatki – łącznie (...)zł.

Z wyżej wymienionych względów orzeczono jak w sentencji.

Członek:
(...)

Przewodniczący:
(...)

Członek:
(...)

Zarządzenie:

- odpis orzeczenia z uzasadnieniem i pouczeniem o środkach odwoławczych doręczyć:
Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, pokrzywdzonemu, obwinionemu.